

СЕН УЧУН ШЕЪРИЯТ

Қатралаб тераман туйғуларни мен,
Тунлардан қуваман уйқуларни мен,
Дўст билиб яшайман қайғуларни мен,
Сен учун шеърият, сен учун ижод.

Жонимни жабборга бераман доим,
Рухимни қийноқда кўраман доим,
Кўнгилни эзгилаб юраман доим,
Сен учун шеърият, сен учун ижод.

Сўзларни асрайман қароғларимда,
Кўз ёшим қотади қовоғларимда,
Тиним йўқ битай деб бармоқларимда,
Сен учун шеърият, сен учун ижод.

Ҳаётим шу зайл бўлади охир,
Балки сал мушкулдир, балки сал оғир,
Нетайин, шунақа яшамоқ фахр
Сен учун шеърият, сен учун ижод!

Гуноҳлардан покланиб
Саҳарларга пешвоз чиқ.
Тонг қушлари келтирган
Хабарларга пешвоз чиқ.

Яйраб кетсин вужудинг,
Камол топсин сужудинг,¹
Нурга тўлсин ҳудудинг
Назарларга пешвоз чиқ.

Янги ҳаёт, янги кун
Сени айласин мафтун,
Қайдасан дея дўстим
Сафарларга пешвоз чиқ.

Бу беш кунлик дунёда
Маъни топгил зиёда,
Хох отда, хох пиёда
Зафарларга пешвоз чиқ.

Бу шундайин саодат
Бир умр айла одат,
Келса ҳамки фалокат
Хатарларга пешвоз чиқ.

Кўкрагингни кер, ёху,
Бағринга кирсин оху,
Душманинг тутган оғу,
Заҳарларга пешвоз чиқ.

Мард дегани шу бўлар,
Дард дегани шу бўлар,
Панада ётмай агар -
Магарларга пешвоз чиқ.

Чоршамъ, англасанг айни
Ҳаммаси ишқ туфайли,
Қалбда туғилган янги
Асарларга пешвоз чиқ.

¹-ибодатинг.

Миртемир даъвати

“Халқ ичига боринг!” деб
Халқ ичига кетди у.
Жомакорин ёпиниб
Халқ ишига кетди у.

Касбу-хунари кўп-да
Ярайди ҳар юмушга.
Беминнат хизмат қилар
Ҳатто гадо, дарвешга.

Бу феълү-атворини
Қайдин олган экан-а?
Ё умрбод изланиб
Шаклланган шунақа?

Сўз учун жонин тикар
У чинакам шоир-да.
Бизчи, битта шеър битсак
Тушолмайин ҳовурдан.

Чопамиз тўрт тарафга
Нималардир тиланиб.
Ё ётамиз ҳавойи
Шон-шуҳратга беланиб.

Қиёми йўқ, кадри йўқ
Сўзни қўллайверамиз.
Сув ким томонга оқса
Шуни куйлайверамиз.

Ваҳолангки, ижод бор
Ҳалқона ва мардона.
Навойиу Ҳувайдо,
Машраб, Яссавиёна.

Ибрат эрур шу хайл
Кўз очинг ёш муждалар.
Бугун биқиниб ётган

Шоиру шоирчалар.

Қаранг, бир зот шеър ўқир
Миртемирга ўхшайди.
...Халқ ичига кетганлар
Халқ ёдида яшайди.

БЎШ УЙ

Шўро даврида уй-жойсиз
юрган шоир дўстларга.

Бостириб киришди улар бир уйга,
Бўш экан, ётармиш ўн ойдан бери.
Жўралар жам бўлдик келгандек тўйга,
Шеъриятга кўчди суҳбатнинг зўри.

Кўч-кўрон кўтариб қаварган кифтлар
Еттинчи қаватда енгил тин олди.
Эл оғзига тушган шоир йигитлар
Ўзини еттинчи осмонда билди.

“Уйсизликдан улкан бахтсизлик бор-у,
Уй-жойли бўлмоқдан улкан бахт йўқ деб.”
Шаҳарда яшашга ўрганганмизки,
Бўш уйда ўйимиз бўш уй ҳақда кўп.

Бўш уй бу – хувиллаб ётган юртдаин
Кимнингдир номига хатлаб берилган.
Бўш уй бу – журъатга мухтож соҳибин
Сабру-тоқат тилаб чорлаган Ватан.

Не тақдир кутади дўстларни, билмам,
Бироқ биз етармиз зўр тилакларга.
Ҳайдаб чиқарсалар бўш хоналардан
Бостириб кирармиз бўш юракларга.

СЕН АХИР ШОИРСАН

Ижодни тарк этган шоирларга

Бозорга берилиб кетганинг билан,
Юксак мансабларга етганинг билан,
Гоҳида керилиб ётганинг билан,
Сен ахир шоирсан, барибир, дўстим.

Ҳали айтолмаган азобларинг кўп,
Элга кўрсатмаган савобларинг кўп,
Замон жумбоғига жавобларинг кўп,
Сен ахир шоирсан, барибир, дўстим.

Шундоқ шоирлигинг кўзингдан маълум,
Ҳар нигоҳ, ибора, сўзингдан маълум,
Азалий ўзбеклик – ўзингдан маълум,
Сен ахир шоирсан, барибир, дўстим.

“Ҳайт!” дейсан бир куни феълинг кўзийди,
Илҳом ғолиб келар, қалбинг тўзийди,
Эслай бошлайсан: “бу кимнинг сўзийди”,
Сен ахир шоирсан, барибир, дўстим.

То умринг борича шоир бўлиб қол,
Кўзингни катта оч, юртга назар сол,
Бўлди, етар, кўлга қаламингни ол,
Сен ахир шоирсан, барибир, дўстим.

* * *

Тоғу-тошни тушунмасанг
Тоғу-тошда гуноҳ йўқ.
Дала-даштни соғинмасанг
Дала-даштда гуноҳ йўқ.

Ҳис этмасанг кенг дунёни
Дунё ҳам дил очмагай.
Тенг тутмасанг шўх дарёни
Дарё ҳам сув сочмагай

Шоирман деб жар солмагин
Жарчи бўлиш осонмас.
Золимларга, жоҳилларга
Қарши бўлиш осонмас.

Жону-танни койитмасанг
Жону-тан ҳам қаригаёй.
Кўнгил отли қошонадан
Муҳаббат ҳам аригаёй.

НАФСИ БАДЛАРГА

“Бандаларим орасида шукр
қилувчи оздир”.

**Қуръон,Сабаъ сураси,13-оят
мазмуни**

Атрофимда одамлар
Фақат бойиш пайида.
Изғиб юрар қадамлар
Нақ саратон ойида.

Шайтон йўлига кириб
Ортирарлар гуноҳни.
Қўйиб берсанг бемалол
Кемириб ётар тоғни.

Бойимоқ ҳам ярашар
Хожа Аҳрор Валийга.
Очофат бандаларни
Тортиб кетар домига.

Мен бойишдан кўрқаман,
Бойлик – кишан, қафасдир.
Жонингни банди этган
Ичингдаги нокасдир.

Эй, Яссавий тепган нафс,
Мен ҳам сени тепгайман.
Боболарим яшаган
Капаларга кетгайман!

* * *

Ҳислар эскиради ҳаётинг ўтиб,
Ўйлар соддалашар ғавғодан йироқ.
Инсон чарчар ҳатто тафаккур этиб
Фақат кўнгил чарчаш билмайди ҳеч вақт.

Ором истаб қолар оёқ, қўл, вужуд,
Тинмай қаҳшаб турар асабинг таранг.
Ҳатто тўхтагиси келар юракнинг,
Фақат кўнгил тўхташ билмайди, қаранг.

У учмоқ истайди кўкка, ҳавога,
Дунёни тўлдирай дейди навога.
Ўхшаши йўқ унинг, агар бор бўлса
Кўнглимиз ўхшайли фақат худога.

* * *

Ҳар не кўрдим-худодан кўрдим
Ҳар не билдим-билдим худодан.
Ихтиёрим бериб тамоман
Нажот кутдим ғариб дунёда.

Гоҳо умид узилди тугал
Гоҳо яна туғилди орзу.
Ҳаёт экан, инсон эканман
Тарк этмади ҳеч қачон туйғу.

Уни маҳкам ушладим доим
Тун-кун менга тутунди ошно.
Дўстим бўлиб, сирдошим бўлиб
Шивирлади қалбимга, илло.

Кам бўлмадим сира дунёда
Кўзларимни узмай зиёдан.
Шукр дейман, шукрона айтиб
Ҳар не топсам-топдим худодан.

ИМКОН ТОПА ОЛ

Учқур бўлиб кетди кўп замон,
Ёвқур бўлиб кетди хўп инсон,
Сен уларнинг ичида бир он
Баҳор учун имкон топа ол.

Синов учун берилган ҳаёт,
Ҳаётингда доим бор нажот,
Инсонлигинг айламай барбод
Дийдор учун имкон топа ол.

Гоҳо кўнгил осмонга учар ,
Гоҳо тубсиз жарликка қулар,
Гоҳо ёлғон қасамлар ичар
Иқрор учун имкон топа ол.

Кимдир сени севмоғи тайин,
Покланарсан севганинг сайин,
Қордайн оқ, пахтадай майин
Дилдор учун имкон топа ол.

Чоршамъ, сени умринг ҳам ўтар,
Қора тупроқ бағрига ютар,
То тириксан бошингни кўтар
Изҳор учун имкон топа ол.

БИЗ ВА ҲАЁТ.

Биз ҳамиша парвойи палак
Оёғимиз тинмай юради.
Бир чеккада эса ҳақиқий
Ҳаёт бизни кутиб туради.

Гоҳ олдинлаб кетамиз ундан,
Гоҳо эса қоламиз ортда.
Ҳаёт эса кутаверади
Биздек ташлаб кетмайди шартга.

У истайди қадрини билсак,
Дардлашсак бир тўйиб юракдан.
Биз-чи, ўша-ўт чиқмас кесак
Бепарвомиз умр ўтса ҳам.

Поён етгач талваса тутиб
Ҳатто сўнгги нафас қолмайди.
Биз кутармиз ҳаётни шунда,
Ҳаёт эса кута олмайди.

* * *

Онамни етаклаб юрдим Тошкентда
Кун бўйи устимдан кулди кўчалар.
Мен қанча хижолат бўлмайин, сира
Онам сездирмаслар – ўша-ўшалар.

Толиққан ҳолларин яширмоқ учун
Дейдилар: “Пиёда юрмоқлик фойда.
Қишлоқнинг йўриғи бошқа демагин,
Тошу-тарози бор ҳар ер, ҳар жойда.”

Тошдай оғир ботиб борар вужудим,
Қайда у эътимод, қайда у паноҳ?
Адо этипманми фарзандлик бурчин,
Жавоб топа олмай қийналаман, оҳ.

Оҳ, она, онажон мунис ва ғариб
Умрим ганжинаси, умрим маҳзани.
Рози бўлсангиз-у, елкамга олиб
Опичлаб юрсайдим кун бўйи қани.

...Онамни етаклаб юрдим Тошкентда.

* * *

Рухлар тарк этмоқда қадим ерларни,
Тоғларга, ғорларга кўчмоқда секин.
Бизга азиз бўлиб турган гўрларни
Тунлари қўриқлаб ётар энди ким?

Ким ҳушёр торттирар иймондан тонсак,
Ёхуд бировларни айласак таҳқир.
Иблисга ўхшаблар кетмаяпмизми,
Бизнинг ёзиғимиз – инсон-ку ахир?!

... Рухлар эса озод барибир биздан
Бу даври-давронда юрсак ҳам сарсон.
Оҳ, имкон бўлсайди иккиланмасдан
Рухларга қўшилиб кетардим тамом.

* * *

Бир куни кетаман узоқ-узоққа
Ҳеч ким тополмайди менинг изимни.
Юзимни юваман зилол булоққа
Ва юксак чўққига тикиб кўзимни

Овозим борича бир ҳайқирарман,
Майлига ҳайиксин ёввойи қушлар.
Ичимда борини тўкиб соларман
Бошимдан учса ҳам бор ақлу-ҳушлар.

Шунда ғуборларим кетарлар тарқаб,
Эркин нафас олиб озод юрарман.
Ким билсин, балки... эҳ ... валийлар алқаб
Кундуз кунларида юлдуз кўрарман.

Балки руҳимни ҳам кўкка учириб
Томоша қиларман истаганимча.
Қушлар, капалаклар дил розин айтиб,
Менга оғушини очади ғунча.

Ахир тўйганман-да дунё ғамидан
Озод яшамокқа ҳаққим бор ахир.
Шундай кетаверса телба бўларман
Меҳру-муҳаббатим қолади сағир.

Ўша кун келгунча кетмоғим керак
Бокира ҳисларга йўл бериб аста.
Тайёр тур вужудим, руҳим, жон, юрак
Бир куни кетаман узоқ-узоққа...

НАВОСИЗ КУНЛАРДА

Силлам қуриб борар, наво йўк , ҳофиз,
Ситиб олмоқдадир бир-бир тасвирлар.
Оппоқ либос кийиб олган ялмоғиз
Ичимда тун бўйи қаҳқаҳа урар.

Уюм-уюм ётган сарғиш қоғоз-да
Нажот кутган каби боқар ўғринча.
Гадо тилагандек буюк садақа
Турибман қовушган қўлни чўзгунча.

Аммо толиқтирар сарғиш ранг кўзни,
Фақат зардоб бўлиб қурир бу силла.
Ялмоғиз, сен бугун бегуноҳ қизми
Бахт деб кираётган бахтсиз бир йўлга?

Билмайман, билмайман, билсам битардим
Холи қолдирмайин бадбахт ҳузурни.
Саволлар, сизни қон каби ютардим
Ютмоқ мумкин бўлса бутун умрни.

Ҳофиз, наво учун не керак асли,
Дарахтлар соз бўлиб, навда бўлса тор?
Бенажот этаклар изғиб сарсари
Январда сарғайиб турса пахтазор?

Хонанишин одамлар

Хонанишин одамлармиз, хонанишин,
Елкамиздан босиб турар ола хуржун.
Тўртта девор орасида яшаймиз жим,
Хонанишин одамлармиз, хонанишин.

Баҳор келиб тоғда гуллар очилса ҳам,
Далаларга ёшлар дурдай сочилса ҳам,
Силжимаймиз кимдир чиқ деб ботинса ҳам,
Хонанишин одамлармиз, хонанишин.

Кўролмаймиз осмон тўла ҳаволарни,
Юлдузлари ёнган тунги самоларни,
Тингламаймиз тоғдан қайтган садоларни,
Хонанишин одамлармиз, хонанишин.

Эрта - ю кеч эрмак бўлар турфа тасвир,
Қалбни қуршай бошлар аста оғу, захр,
Дажжол каби қиёматга бошлар охир,
Хонанишин одамлармиз, хонанишин.

Бу маҳкумлик боисини билолмаймиз,
Ақл етиб бир тафаккур қилолмаймиз,
На тирикмиз, на ботиниб ўлолмаймиз,
Хонанишин одамлармиз, хонанишин.

Кўзларимиз ўтмаслашар, мия говлар,
Бехаловат лаллаямиз кекса говлар,
Касалликлар осонгина бизни овлар,
Хонанишин одамлармиз, хонанишин.

Фақат... гоҳо тушга кирар шўх болалик,
Эзгулик деб яшай деган ўқ болалик,
Энди эса ... йўқ болалик... йўқ болалик,
Хонанишин одамлармиз, хонанишин.

* * *

Дуо асраб юради мени
Улуғларнинг улуғ дуоси.
Йўқса, шунча хавфу-хатардан
Омон қолармидим мен асти.

Ўлим келди бошимга минг бор,
Азроилни кўргандай бўлдим.
Хатто жонга қасд қилмоқ учун
Жар устида тургандай бўлдим.

Аммо ҳар гал сўнгги дақиқа
Ҳаёт завқи устун келди нақ.
Шунинг учун йўлда собитман
Шунинг учун топинганим Ҳақ.

Дуо асраб юрсин доимо
Ҳар кимсани дунёда дўстлар.
Шак келтирманг, куфур кетмангиз
Ҳикмат кўпдир дуода дўстлар.

МАШРАБ ВА ЧОРШАМЪ

(ярми ҳазил)

I

Машрабга-қийин бўлган
Гул шаҳри Намангонда.
Қизлар очиқ юрмаган
У яшаган замонда.

Қанча ёниб-куймасин
Ишқ бобида бечора.
Ёрга ета олмайин
Юраверган овора.

Таъриф излаб шеърига
Хорижларга кетган у.
Ҳарамга кирганининг
Боиси ҳам балки шу.

Ёр юзини кўрганда
Девона бўлиб қолган.
Ҳақлими ё ноҳақми
Жазосини ҳам олган.

Шоирнинг эса асли
Ишқи илоҳий бўлган.
Ҳақ аксини қизларда
Кўрмоқ муроди бўлган.

Уни кўплар англамай
Дорга осишган охир.
Тақдирини ўйласам
Ўртанар юрак-бағир.

Аммо гўзал шеър қолган
Ишқ бобида оловли.
Куйдиради юракни
Ҳамон оташ қалови.

Қайта-қайта ўқийман
Дилимга ҳам ташлаб кўз.
Мен ҳам ишқнинг гадоси
Мени ҳам қийнайди сўз.

II

Машрабга қийин бўлган
Чоршамъга ҳам осонмас.
Энди кўча-кўйларда

Қизлар юрар лорсиллаб.

Қандай таъриф айлайин
Кўзим қотса фаҳшдан.
Шеъримга сўз етмаса
Топай қайси оғушдан?

Жилва қилар хилватда
Кўзларини сузганча.
Паранжини ичида
Ноз бўлмагандир мунча?

Ишқи илоҳийни мен
Шулардан ахтарайму?
Ёки дарду-аламда
Кўксимга мушт урайму?

Балки тоғу-тошларга
Чиқиб кетганим маъқул.
Фариштадай бокира
Гуллар ичра яшар ул.

Топсам армон билмайман
Майли ёнай, ўртанай.
Аммо ўла-ўлгунча
Ўшал ёр ишқин деяй.

Ахир унда Аллоҳнинг
Бир зарраси мужассам.
Уни кўрган шоирнинг
Умри бўлар мукаррам.

Дунё чаппа айланиб
Эсса бир замон тафти.
Ким билади, даъфатан
Машраб бўлардим балки?!

* * *

Рауф Парфи шеър битиш олди
Бирам сокин бўлиб қолади.
Кулбасида оҳиста юриб
Ҳамма ёққа разм солади.

Жой-жойини топар китоблар,
Кийим-кечак, идишу-товоқ .
Остона-ю йўлакларгача
“Ўзим” дея супирар узоқ .

Сўнг бекиниб тор хонасига
Курсисига чўкади ёлғиз.
Гарддан халос бўлган гўшада
Гардли юрт-ла келар юзма-юз.

Ёзғич ила қоғозни олиб
Силаб-сийпаб кўради бир-бир.
Сиқиб келган безовта туйғу
Кўкси бўйлаб ўрмалар оғир.

Ва Туркистон дардини туйиб
Туни билан қалқиб туради.
Покланган руҳ, покланган қалбга
Сўзлар озод оқиб киради.

СОТИЛМАС

Дунё заррасидан нарху-наволи,
Баъзиси бебаҳо, баъзи ҳавойи.
Аммо, молпарастлар, қўйинг савдони
Муҳаббат сотилмас, виждон сотилмас!

Танни бурда-бурда этмоқлик мумкин,
Бола-чақа, жондан кечмоқлик мумкин.
Барини кечирса бўлади, лекин
Эътиқод сотилмас, иймон сотилмас!

Биров халоватда ётиб кун кўрар,
Биров дўстларини сотиб кун кўрар.
Умидни ўзингиз, эй нафси бадлар,
Истеъдод сотилмас, ижод сотилмас!

Озод қуш каби руҳ учгай самога
Тақдири аёндир ёлғиз Худога.
Замонлар эврилур, аммо дунёда
Шеърият сотилмас, шоир сотилмас!

Сотилса, демак, у шоир эмасдир
Элу-юрт, халқига доир эмасдир,
Буюк яратишга қодир эмасдир
Ҳақиқат сотилмас, ҳаёт сотилмас!

ГАДОЛИК

(Шўро даври хотиралари)

Бухоронинг гадолари кўпаймиш,
Ҳар қадамда садақага чўзар қўл.
Сўм узатсанг оёғингда ўлармиш
Тилаб сенга узоқ умр, ёруғ йўл.

Мен уларга бир-бир тўхтаб тикилдим,
Бир йилда бир ўтдим чўнтак баҳридан.
Қўл-оёқсиз гавдаларга ўкиндим,
Бирдай дуо олиб кетдим баридан.

Кетдим яна ўз тошимни тергали,
Фақат кўнглим шу сафларда қолгундай.
Турмуши бут бўлмагунча у ҳали
Мажруҳларнинг дардларини олгундай.

Тўйиб-тўйиб йиғлагундай аҳволим,
Туз сепилди яна эски ярамга.
Гадоликни кўрсатмасин худойим,
Гарчи ҳар ким гагодир бу Ватанда.

Хох саратон, хох қаҳратон фаслида
Яшасамда йироқларда беҳузур.
Аммо мен ҳам, аммо мен ҳам аслида
Бухорониг гадосиман бир умр.

ШЕЪР ДАРДИ

Сулаймон Шодиевга

Чўкиб бормоқдадир шоирнинг басти
Бўйнига осганча ҳаёт юкини.
Кузатиб ўйлайман, ажабо, асти
Шу ҳолда яна шеър ёзиш мумкинми?

Фурсат етмайди-ку фарқламоққа ҳам
Атрофда изғиган бўри, тулкини.
Муроса қилмоққа мажбур бўлган дам
Шу ҳолда яна шеър ёзиш мумкинми?

Эҳтимол бир асос бордир кўнглида:
“Ким асрар эътиқод, иймон мулкини?!”
Пуч чикса ҳақиқат кўзи ўнгида
Шу ҳолда яна шеър ёзиш мумкинми?

Гоҳида кўзида ёнади учқун
Лаблари унутиб қўйган кулгини.
Сўрагим келади оҳиста, секин:
“Шу ҳолда яна шеър ёзиш мумкинми?”

Демак, мумкин экан ёзар шитоб-ла
Суғуриб олгандай юрагидан ўқ.
Фақат алам қилар менга, атрофда
Уни ўқимоққа элда рағбат йўқ .

МУҚАДДАС УЙ ТАҚДИРИ

(1980-йил хотиралари)

Очиқ савдо этар эмишлар,
Эҳ, баҳридан ўтар эмишлар,
Беш минг сўмга сотар эмишлар
“Ўтган кунлар” ёзилган уйни.

Сотганларни худо урмасми,
Олганлари бузиб қурмасми?
Пулга чақмоқ гуноҳ эрмасми
“Ўтган кунлар” ёзилган уйни?

Қодирийлар кучи етмайди,
Асл мерос насиб этмайди,
Улар ночор бўзлаб эслайди
“Ўтган кунлар” ёзилган уйни.

Китоб эса бу – кони фойда,
Миллионлар келтирган жойда
Раҳбарларга эсламоқ қайда
“Ўтган кунлар” ёзилган уйни.

Ич-этин еб носиру шоир
Уй-музейга қўшиш керак дер,
Авлодларги асрайлик ахир
“Ўтган кунлар” ёзилган уйни!

Ҳозирча у хувуллаб ётар,
Устоз руҳи аламли кезар,
Ўргимчаклар макон этганлар
“Ўтган кунлар” ёзилган уйни.

Ўзбекистон, кўзларингни оч,
Оёққа тур, кўзгалгил эй, Чоч,
Асрамоққа топгил бир илож
“Ўтган кунлар” ёзилган уйни!

ТОПИШМОҚ ЎЙИН

Ҳаётга

Шаҳар бердим Самарқанд деб
Топишмоғинг топмайин.
Шаҳар бердим, ол, Тошкент деб
Сираям тап тортмайин.

Мен айрилдим Фарғонадан,
Шаҳар бериб толдим-эй.
Охир кетди Бухоро ҳам,
Мен шаҳарсиз қолдим-эй.

“Энди навбат қайга?” деган
Савол бўлди яшиндай.
Ўзбекистон кетган экан
Таслим бўлдим яширмай.

Ҳаммасини сен олдинг-а,
Қолдирмайин бир дона.
Мен ўша тун томга чиқиб
Йиғлаб тушдим пинҳона.

Топишмоғинг Ватан бўлса
Мен уни қул дебман-а.
Бошқа бири кишан бўлса
Мен уни гул дебман-а.

Эрта қайтиб оламан деб
Топишмоқлар тўқидим.
Мағлубият аламини
Улғайганча кўп уқдим.

Сўнг билдимки, бу дунёда
Топишмоқ экан ҳаёт.
Ва уларнинг ичидаги
Энг сирлиси одамзод.

Гарчи яшаб келмоқдаман
Ютқазилган манзилда.
Қайтиб олмоқ шашти ҳамон
Кетмагандир кўнгилдан.

Шундан бери сени қўмсаб
Йўлларингга қарайман.
Мен ўзимни синамоқни
Сендай дўстдан сўрайман.

Ҳаёт, энди синайвергил
Тантилигингдан қайтмай.
Не бўлса ҳам бу ҳаётда
Топқирлигинг йўқатмай.

Доим менга атаб қўйган
Топишмоғинг бор бўлсин.
Энди ҳамки тополмасам
Дунё менга дор бўлсин!